

kommunerne er frit stillet i henhold til varmforsyningslovens § 19, og at der med henvisning til lovens bemærkninger og folketingets forhandlinger om forslaget til lov om varmforsyning ikke er givet energiministeren bemyndigelse til at gennemtvunge kommunale tvangsforanstaltninger.«

Om baggrunden for forslaget anførtes bl. a. følgende i de ledsagende bemærkninger:

»I perioden fra 1973-74 og frem til i dag er udbygningen af de eksisterende kollektive fjernvarmesystemer fortsat, uden at det har været nødvendigt at anvende politiske tvangsforanstaltninger. Samtidig har de stærkt stigende oliepriser medført, at en række projekter til udnyttelse af vedvarende og alternative energiformer har vist sig økonomisk fordelagtige for forbrugerne, der – ligeledes på eget initiativ – har gennemført projekterne i praksis.

Det er i denne forbindelse værd at bemærke, at ca. 750.000 boligenheder, dvs. ca. 1/3 af det samlede antal boligenheder i Danmark, i dag forsynes med fjernvarme og stort set samtlige boligenheder med elektricitet, uden at det har været nødvendigt at anvende tvangsmidler.

Varmebehovet medfører efterhånden alvorligt tyngende omkostninger for den enkelte forbruger, omkostninger, der i forhold til realindkomsten er betydelig større end på det tidspunkt, da lov om varmforsyning blev vedtaget i folketinget. Disse omkostninger er ikke mindst tyngende for de socialt dårligst stillede befolkningsgrupper, og der er således betydelige reallønsværdier forbundet med et frit forbrugvalg.

Af varmforsyningslovens § 15 fremgår det, at energiministeren efter forhandling med de kommunale organisationer kan fastsætte regler om kommunalbestyrelsernes og amtsrådenes behandling af sager efter § 14 – dvs. godkendelse af projekter for etablering af nye kollektive varmforsyningsanlæg eller udførelsen af større ændringer i eksisterende anlæg – herunder regler om, i hvilket omfang de berørte grundejere ved afholdelse af møder eller på anden måde skal inddrages i forberedelsen af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg.

Med de erfaringer, der indtil nu er indvundet omkring varmforsyningslovens administration, må det konstateres, at den lokale indflydelse er reduceret langt ud over, hvad der er forudsat ved lovens vedtagelse. Energiministerens anvendelse af varmeplandirektiver medfører, at der kun levnes et minimum af medindflydelse til kommunalbestyrelser, borgere og forsyningsselskaber, idet varmeplandirektivernes indhold er så bindende for projekterne, at borgerne på forhånd er afskåret fra indflydelse på valg af opvarmningsform.«